

Nr 347.

Av herr **Eronn m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 123, med förslag till förordning om extra inkomst- och förmögenhetsskatt för år 1919.

Kungl. Maj:t har i proposition nr 123 framlagt förslag till förordning om extra inkomst- och förmögenhetsskatt. Vår avsikt med denna motion är att bl. a. söka genomdriva en skärpning av progressiviteten i den beskattning, som regeringen i nämnda proposition föreslagit. Goda skäl synas tala för en sådan skärpning. Som sådana skäl kunna anföras att man kan förutse, att vid riksdagens slut den fastställda statsbudgeten kommer att gå betydligt utöver regeringens ursprungliga förslag. Vi behöva härvid blott påminna om ökning för krigstidstillägget till statstjänare med 25 miljoner kronor. Men därutöver torde behövas betydliga belopp till statsåtgärder för bostadsbristens lindrande m. m. Ävenså har det antytts, att under kommande år krigstidsvinsterna efter all sannolikhet komma att minska, vadan man ej skulle ha möjlighet att vid nästa års statsreglering uttaga så stora belopp, som hittills skett, genom krigskonjunkturskatt. I så fall måste väl kanske tillgripas en hårdare beskattning genom extra inkomst- och förmögenhetsskatt. Men torde det då vara lämpligt att redan i år börja med ökad progressivitet och höjning av den extra inkomst- och förmögenhetsskatten för att i någon mån minska det belopp, som man annars kanske måste uttaga under kommande år, d. v. s. för att i någon mån jämma ut beskattningen på några år. Skäl för en sådan åtgärd kan också föreligga i den omständigheten, att möjligen svårigheter kunna inställa sig, att erhålla behöfliga lån i den utsträckning, som en del beslut vid innevarande riksdag och byggande av järnvägar m. m. kan nödvändiggöra. Det skulle då under denna övergångstid, intill dess lönefrågan bleve ordnad, kanske

kunna vara en fördel med en beskattning, som åstadkomme ett ymnigare inflytande av skattemedel till statskassan än vad med den nu föreslagna beskattningen skulle ske.

Jämförelsevis kan påpekas, att man i utlandet ej dragit sig för att mycket hårt beskatta de stora inkomsterna på olika vägar och med olika slag av skatter. I Norge har t. ex. regeringen framlagt förslag om att kommunerna skola få utskriva en tilläggsskatt på inkomster över 16,000 kronor. Denna skatt skall vara progressiv, så att skatten växer till 25 % på inkomster över 200,000 kronor. En sådan anordning torde väl ej kunna vidtagas i vårt land, men den kan verkställas på ett annat sätt, nämligen genom att staten tager ut liknande belopp och genom dessa bidrager med vissa andelar eller helt och hållet giver anslag för vissa kommuners anslag t. ex. till bostadsbygge och andra dyrtidsåtgärder m. m.

De krigförande staterna ha pålagt sina skatteobjekt skatter med hög procent å inkomster, vadan man ej kan säga, att Sverige skulle genom beslut om en ökad progression i beskattningen ställa kapitalet och de stora inkomsterna i vårt land i en missgynnad ställning i förhållande till utländska staters kapitalägare. En flykt av kapitalet till andra länder vid en eventuellt utökad progressiv beskattning torde därför knappast kunna befaras, då kapitalet i det nya land, till vilket kosan ställes, i allmänhet torde komma att möta minst lika hårda skattebeläggningsprinciper som hos oss. Som exempel på en sådan skarp progression i beskattningen av de stora inkomsterna kan t. ex. anföras, att i Tyskland, enligt uppgifter, förekommande i tidskriften »Eko från världspressen», är skatten 57 % vid en förmögenhetstillväxt av 5,000,000 mark — en skatt som väl närmast torde motsvara vår krigskonjunktursskatt.

Vad här anförts torde väl motivera en ökning av progressionen i den i Kungl. Maj:ts proposition nr 123 föreslagna extra inkomst- och förmögenhetsskatten. Vi komma alltså här nedan att yrka på en ändring i den riktningen. Men dessutom anse vi, att tillräckliga skäl ej anförts för regeringens förslag att från extra inkomst- och förmögenhetsskatt undanta personer mellan 6,000 och 10,000 kronors inkomst, en grupp inkomsttagare, som för övrigt ej undantogs från sådan beskattning under föregående år. Att under en tid, då statens behov av inkomster är i en oerhörd tillväxt, på detta sätt minska möjligheterna till inkomst för statskassan torde ej vara en klok åtgärd, såvida det ej gäller en inkomstgrupp, som har mycket obetydliga inkomster. Detta kan ej sägas om denna inkomstgrupp. I övrigt kan också invändas, att prisstegringen — hur hög den än har varit — dock ej varit så stor från 1917 till 1918,

att den motiverar, att en gräns, som 1917 sattes vid 6,000 kronor för denna beskattning, nu flyttas upp med ett så stort hopp som till 10,000 kronor. En begynnelseprocent av 2,1 % och ett börjande av skatteplikten vid ett till mera än 6,000 kronor taxerat belopp — vilket allt föreslogs i det förslag, som av regeringen framlades till 1917 års riksdag — synes oss alltså fortfarande vara en lämplig utgångspunkt för skatteskalan, detta trots att 1917 års riksdag gjorde vissa modifikationer i detta förslag.

Med hänvisning till ovanstående motivering hemställes alltså,

att riksdagen måtte besluta följande ändringar i Kungl. Maj:ts proposition nr 123 med förslag till förordning om extra inkomst- och förmögenhetsskatt, nämligen

dels att § 2 erhåller följande lydelse:

1 mom. Här i riket mantalsskriven svensk medborgare, som taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt för ett belopp av högst 6,000 kronor, är från utgörande av extra inkomst och förmögenhetsskatt fri.

2 mom. Annan enskild skattskyldig än i riket mantalsskriven svensk medborgare samt andra juridiska personer än inländska aktiebolag och solidariska bankbolag utgöra extra inkomst- och förmögenhetsskatt med 1,8 procent av det taxerade beloppet, om eller till den del detta ej överstiger 6,000 kronor.

3 mom. Av andra skattskyldiga än nyssnämnda bolag utgöres extra inkomst- och förmögenhetsskatt för den del av det taxerade beloppet, som överstiger

6,000 kronor	men ej	8,000 kronor	med	2,1 %
8,000	»	10,000	»	2,8 »
10,000	»	12,000	»	3,5 »
12,000	»	15,000	»	4,2 »
15,000	»	20,000	»	5,0 »
20,000	»	30,000	»	6,0 »
30,000	»	50,000	»	7,0 »
50,000	»	80,000	»	8,0 »
80,000	»	150,000	»	10,0 »
150,000	»		»	12,0 »

dels ock att i § 3 för inländska aktiebolag och solidariska bankbolag en sådan höjning av beskattningen bestämmes, som kan anses fullt motsvara den höjning, som i § 2 föreslagits för andra där omnämnda skatteobjekt.

Stockholm den 20 mars 1918.

Rikard Eronn.

Ernst Hage.

C. O. Johansson, Sollefteå.

H. Hansson i Mora.